

Přeložila Klára Galuščáková

ORDOBÍ TRNŮ

KIERA AZAR

Období trnů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiera Azar

Období trnů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KIERA AZAR

COO
BOO

Přeložila Klára Galuščáková

Text copyright © Kiera Azar 2025
Jacket art © 2025 by Bicem Sinik
Jacket design by Laura Mock
Translation © Klára Galuščáková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4041-4
ISBN e-knihy 978-80-267-4062-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4063-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4042-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Mým rodičům,
kteří naplňují můj svět takovou láskou.*

1. KAPITOLA

Ze všech vlastizrádných činů, kterých jsem se kdy dopustila, tohle neměl být ten, za který mě dopadnou.

Mezi prsty, ve kterých jsem svírala houbu, mi s každým frenetickým tahem přes Margeiny dveře proudila rudá voda, ale ani můj zuřivý útok mýdlem a octem Znamení Lovců nesmazal. Akorát jsem barvu šmudlala kolem a rozmazávala ornamenty s růžemi, které Marge namalovala nad klepadlo minulé léto.

Tolik k zachování její památky.

Za mnou se ozval dusot kroků a já se s bušícím srdcem otočila. Vzduch byl stále zastřený a svěží jako čerstvá broskev, domy v sytých odstínech sotva zalité barvou. Musela jsem mhouřit oči, abych postavily zhlédla skrz mlhu.

Prudce jsem vydechla. Žádné stráže. Jen nějaké děti, které se proháněly po mozaikou dlážděné ulici, příliš zabrané do vlastního smíchu, aby si mě všimly. Zaběhly za roh a ulice se opět ponořila do ospalého ticha, stříbřité květy penízkovníků šuměly ve větru jako flitry.

Ale jen o pár ulic dál se se zíváním probouzel trh a vydechoval pach růží. Co nevidět vytáhnou slavnosti k příležitosti Období růží místní z postele.

Docházel mi čas.

Ponořila jsem houbu do vědra a ještě jednou ji přitlačila na dveře, drhla jsem, až mě začaly štípat oči z octových výparů. Marge milovala první den Období růží. Minulý rok spořádala tolik sirupových sladkostí, že jsme musely odpískat partičku dvojřádků a místo toho jsem

jí donesla mátový čaj. Dneska ráno jsem se probudila v brzkých hodinách, a když jsem si vybavila její milý výraz plný vděku, věděla jsem, že na jejich dveřích nemůžu nechat Znamení Lovců ani o den déle.

Bylo to za poslední dva měsíce už desáté Znamení, které se v Daradonském království objevilo.

Lovci nikdy dřív neútočili tak často během tak krátké doby a onen náhlý, nevysvětlitelný nárůst ve mně nechával malou dušičku.

I místní to znepokojovalo.

Celou tu dobu zde mezi námi žila další čaromocná! slyšela jsem je šuškat. *Jednou jsem ji nechala hlídat svoje děti!* Jako by Marge zároveň nepracovala jako dobrovolnice na klinice, nesolila zledovatělou cestu před sousedovic dveřmi a nerozdávala košíky s citrony, když jich v květináčích vypěstovala moc. Jako by samotná její existence byla skandální a její vražda pouhá nepřijemnost.

Stiskla jsem houbu a voda vytvořila žilky na mé olivově hnědé kůži. Marge je měla nechat, ať si na tom ledu zlámou kosti. Já bych to teda udělala.

Znovu se ozval dusot podrážek a tentokrát jsem ty dlouhé kroky poznala. Otočila jsem se a spatřila svou nejlepší kamarádku, jak se opírá dlaněmi o kolena, černý cop jí pleskal o bok.

„Strážže,“ vyhrkla Tari celá zadýchaná. „Jdou sem.“

Zaklela jsem a vrazila houbu do vědra. Naše ruce se usilovně pokoušely smýt důkazy. Voda cákala a dřevo skřípalo a červenky, vyplašené tím lomozem, se rozletěly pryč.

„Tamhle!“ ukázala Tari přes ulici.

Po chodníku se pomalu blížili tři strážní, jejich stříbrem prošívané uniformy se jen blyštily.

Skrčila jsem se k prahu a utírala vodu, rudá barva se pod houbou rozlévala jako krvavá šmouha. „Jak se sem dostali tak rychle? Mělas přece hlídat!“

Cukla sebou a sehnula se, aby mi pomohla. „Něco mě rozptýlilo.“ U krku se jí jako kyvadlo rozhoupal zelený drahokam a vykreslil jí na sytě měděné pokožce duhové záblesky.

Oči mi vystřelily vzhůru. „Ty ses vykašlala na hlídku kvůli tomuhle?“

„Byl ve slevě!“

„Je falešný!“

Tari znejistěla a drahokam zvedla. „Vážně?“

Postavila jsem se, kalhoty jsem měla promočené skrz naskrz. „Rozumiš, co má dělat hlídka?“

„Rozumiš, co má dělat umývačka?“ Pokynula směrem ke Znamení, které teď krvácelo po dveřích. „U všech bohů, vždyť to vypadá hůř, než když jsi začala!“

„Jestli se o tomhle dozví táta –“

Zastavily mě hlasy strážných, které teď šlo slyšet i přes naše hašteření. Táta byl ten poslední z mých problémů.

Zdvihla jsem vědro a vyšpláchla jsem si přitom vodu na halenku. Kalnější voda si razila cestu z kopce přes mozaikové dlaždice – strážní ji budou sledovat až k viníkům. Tari by jim dokázala utéct, já ale ne.

Podívala jsem se na Margeiny dveře a polkla jsem. Domy se po Lovu vždycky zamykaly.

„Alisso, nedělej to,“ varovala mě Tari.

Jenže strážní nás zpozorují každou chvíli.

Dopustila jsem se tedy druhého vlastizrádného činu dne a zapátrala po svém přízraku.

Vymotal se z mého nitra jako příze z nějakého vnitřního přádénka a já vydechla, jak se ve mně uvolnilo ono neutuchající napětí. Ač byl můj přízrak pro kohokoli jiného neviditelný, mně se jevil jako fata morgána mihotající se nad rozpáleným betonem nebo zvířený vzduch nad plamenem – dnes se kvůli mému zběsile bušícímu srdci třepotal rychleji.

Zhluboka jsem se nadechla a potlačila jsem nutkání vypustit jej ven víc, než bylo nezbytné. Existoval důvod, proč jsem nikdy vědomě nepotkala dalšího čaromocného: probouzet tuhle sílu znamenalo riskovat odhalení.

Jedno vlákno bude muset stačit.

Vlila jsem pramínek do klíčové dírky a upravila ho tak, aby do otvoru pasoval – byl to jeden z prvních triků, které jsem se kdy naučila –, a zámek se s cvaknutím otevřel.

Strčila jsem Tari dovnitř a vběhla za ní. Znovu jsem dveře zamkla a obklopilo nás přítmí, přízrak sebou zaškubal na protest, když jsem

ho vtiskla zpátky do hrudníku. Náš dech prorážel ticho a kolem rtů nám tančila smítka prachu jako pára během mrazivé noci.

Moje oči přivykly tmě... a krev mi ztuhla v žilách.

Představovala jsem si rozbité sklo a zprěvrácený nábytek – doklady Margeina boje předtím, než ji Lovci vlili do žil malátník, jed na přízraky, aby její moc udrželi pod kůží.

Tahle scéna byla z nějakého důvodu mnohem více drásající. Obývací pokoj totiž vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatovala, se stolem potřísněným barvou a čtyřmi nesourodými židlemi – pro Tari, Lidii, Marge a mě. Přesto však všechny povrchy pokrývala nepřírozená vrstva šedého prachu, která vzbuzovala dojem roků zanedbávání. Jako by svět na Marge už dávno zapomněl.

„Uplynul jenom týden,“ zašeptala jsem.

Tariin ostře řezaný obličej ztuhl obavami. „Jsi v pořádku?“ zeptala se. Musela tušit, co se mnou tahle místnost udělá.

Věděla, že ve mně hrůza proudí společně s niternou, bodavou vinou přeživšího.

Roztřeseně jsem položila vědro na zem a přistoupila ke stolu. Jednou měsíčně tu Marge míchávala karty na dvojřádky. Tari a Lidie se pokaždé tvářily, že nepodvádějí, zatímco my s Marge protáčely oči a všechny jsme si navzájem nad horkou limonádou vyprávěly městské drby.

Teď na stole stál jediný hrnek. V jeho středu se rozrůstala plíseň a okraj zdobil Margein vínový polibek.

Hlavou mi probleskla bolestná představa mé vlastní ložnice ve stejné opuštěném stavu: poloprázdná sklenice granátového čaje, z níž skapává rosa na můj toaletní stolek, tmavé pramínky vlasů omotané kolem velkého hřebenu. Poslední kousíčky mě samotné, přežívající celek.

„Pamatuješ na minulé léto,“ zamumlala Tari, „jak jsme vynesly stůl ven? Lidie si schovala do rukávů dvojici královen a obě uletěly...“

„Ale přitom bylo bezvětří,“ přitakala jsem slabě. „Pamatuju.“

„Myslíš, že Marge...?“

Kladla jsem si obdobné otázky celý týden. Vyvolala kolem nás někdy Marge bez našeho tušení přízrak? Tížil ji, tak jako mě, neustálý pocit spoutanosti?

„Vždycky nesnášela, když Lidie podváděla,“ řekla jsem.

Smutné zasmání. „To jenom protože sama podvádět neuměla.“

Bodlo mě u srdce, když jsem si vybavila, jak Marge cukalo oko při každém blafu. Snažila se lhát Lovcům, když přišli, doufala, že ji cukající oko neprozradí?

Tari se přisouvala blíž, kolem bot se ji zvedaly obláčky prachu. „Cítíš to?“

Nadechla jsem se. Mokrá halenka se mi lepila k hrudi. „Cítím jenom ocet.“

Zavrtěla hlavou. „Hořce to tu páchne. Jako by se něco pánilo.“

Zamračila jsem se na kamna. Pach ohně by se tu nedržel, pokud by se sem někdo nevkradl poměrně nedávno.

„Dveře byly zamčené,“ odtušila jsem.

„Zámky zastaví jen plnorozené. Třeba měla Marge příbuzné, o kterých nám neřekla.“ Tari mluvila s váhavou povzbudivostí, já v sobě ale doutnající naději zadupala.

Tari prožila rané dětství v Bormii, kde beztrestně žila malá populace čaromocných. Ač byla sama plnorozená, setkala se už s více čaromocnými, než já vědomě potkám za celý svůj život. Jednou jsem zkusila navrhnout tátovi, jestli bychom se tam nemohli přestěhovat. Jenomže Bormie nepřijímala uprchlíky, jak řekl, a i kdyby přijímala, daradonské lodě by se nedokázaly dostat přes rozbourené vody k jejímu území.

Od té doby jsem si představovala, jak v tomhle žaláři v podobě království jednoho dne naleznu dalšího čaromocného. Mohli bychom se od sebe navzájem učit, navzájem se jeden druhému svěřovat. Nebyli bychom sami.

Jenomže Marge tu byla celou tu dobu a přitom by mě nikdy nenapadlo, že skrýváme stejné tajemství. Vždycky s tím svým smíchem působila tak svobodná – tak odlišná od všeho, co bych očekávala od další čaromocné... Tak odlišná ode mě.

I kdybych nějakým zázrakem narazila na dalšího čaromocného, jen by to vedlo ke stejnému bolestnému konci: nerozpoznala bych v něm spojení, dokud by nebylo pozdě.

Spolkla jsem změt emocí a zašátrala jsem po Margeině stole.

Zalapala jsem po dechu, přízrak se mnou při prvním doteku škubnul dozadu.

„Co se děje?“ zeptala se Tari.

Otřela jsem si ruku o kalhoty a vyjeveně jsem na ni zírala. Ten prach nebyl na dotek cítit jako prach. A přízrak se mi teď svíjel hluboko v nitru, snažil se dostat ven, ven, VEN...

Za závěsem se objevil obrys postavy. „Je někdo uvnitř?“

Vyměnily jsme si s Tari vyplašený pohled. Pak jsme se vmáčkly pod stůl, lokty zaryté do žeber. Hrozilo, že nás rozvířený prach donutí kýchnout, a přízrak se opět zavrtěl.

Klika zarachotila. „Haló?“

„Půjdu tam,“ špitla Tari. „Zůstaň uvnitř.“

Chytila jsem ji za zápěstí. „Ne.“

„Je to v pohodě. Budu předstírat, že mám suchou horečku.“

„A co uděláš? Poprskáš je?“

Protočila oči. „Lidi jsou při suché horečce dezorientovaní. Viděla jsem to u mámy na klinice.“

„Zmatení lidé nedrhnou ze dveří Znamení Lovců.“

„Ne?“ Připlácla si ruku k čelu, oči kulaté jako podšálky. „Ale pane, já myslela, že tohle je můj dům.“ Její šepot hystericky přeskakoval z vysoké tóniny do hluboké a zase zpátky. „V noci se tu museli objevit vandalové!“

Zírala jsem na ni s kamennou tváří. „To ti nikdy nespoknou.“

„Tak strávím noc v městském žaláři. Bude to moje první zatčení.“ Na tváři se jí objevil šibalský úsměv. „Rodiče mi za to možná uspořádají večírek.“

Nepřeháněla. Tariini rodiče by podobnou rebelii odměnily stejně, jako by mě odměnil táta za den bez vyvolání přízraku. Ne že bych to snad někdy vydržela tak dlouho.

Ale znala jsem ten pravý důvod, proč nechce, aby mě tu stráže chytily. Protože zatímco Tariin zločin začínal i končil na Margeině prahu, můj začal při narození.

„Rychle,“ hlesla Tari. „Než přivedou zámečnicka.“

Odtáhla se a ruka mi sklouzla na podlahu. Něco mě píchlo. Sykla jsem. Tari se zarazila, když jsem obrátila dlaň.

Hrůza mě přikovala k podlaze.

Ke zpocené dlani se mi lepil lidský zub.

Ostré špičky se mi zařezávaly do kůže a odhalovaly růžovou tkáň na spodku, kde dáseň pořád ještě obalovala kořen. Sklopila jsem zrak ještě níž a zadusila mě nevolnost. Podlahu pokrývaly tmavé, zaschlé cákance.

Proto jsme nikde jinde neviděli známky Margeina odporu. Protože Marge se krčila přesně tady, příliš vyděšená na to, aby Lovcům čelila. Přesto ji našli.

A zasadili jí takovou ránu, že jí vyrazili zub.

Tari se vzpamatovala dřív než já, zub sebrala a zahodila ho pryč, ozvalo se odporné zacvakání. Ale otisk mi na ruce zůstal – drobné doličky v místech, kde mi špičky málem prorazily kůži. Rychle jsem zamrkala, snažila jsem se nepředstavovat si obličje Lovců. Nehádat, který z nich zasadil tu ránu, která jí vyrazila zub.

Chovali se stejně brutálně i k mojí mámě, než ji zabili? Chovali by se stejně brutálně ke mně?

Hlasy strážných se vzdalovaly a mně hučelo v uších.

„Odcházejí,“ řekla Tari se skelným pohledem. „Měly bychom vypadnout.“

Přinutila jsem se zklidnit dech a utišit zběsilé dunění přízraku. Pak jsme se vyřítily ze dveří ven na ulici, vědro jsem svírala v mokřém objetí.

Stačila jsem uběhnout tři kroky, než mě někdo popadl za paži.

„Tak jo, sranda skončila –“

Otočila jsem se, ve vykulených očích se mi zračila nevinnost sama, a strážný se zarazil. Doufala jsem, že necítí, jak se mi ruce chvějí nervozitou.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se.

Strážný mě pustil a zakoktal se. „Lady Alisso. Nepoznal jsem vás.“

Naklonila jsem hlavu a nechala první paprsky ranního světla, aby mi zbarvily tvář do bronzova. Strážný byl dost mladý a můj úsměv mu nahnul do tváří ruměnc. „Doufám, že takhle nechňapáte po každém kolemjdoucím.“ Můj hlas oscilloval mezi flirtem a výhrůžkou. Byl to hlas dvořanky.

Ruměnec ještě zbrunátněl. „To ne, má paní. Dostali jsme zprávu, že někdo ničí městský majetek.“ Vrhł letmý pohled na Margeiny zmáchané dveře, na místo, kde jsem stále dokázala rozeznat dvě propojené věže Znamení Lovců – protažené, ostré M s propadlým středem.

Táta mi jednou řekl, že ty věže představují dva bohy pomíjivosti, symbol na počest mrtvým. Ale hned první návštěva dvora mě naučila, že ony věže napodobují dvouzubou korunu Daradonu. Nejde o poctu bohům, nýbrž krutému králi, který má Lovce na povel.

A mě právě načapali, jak se ty zuby pokouším vydrhnout.

Přehodila jsem si vědro, bradu zdviženou. „To já.“

Oči strážnému přeskočily k Tari a zastavily se na její světle hnědé vestě. „Jste si jistá, má paní?“

Zaskřípala jsem zuby. To já držela vědro. Moje oblečení bylo zmáčené barvou a vodou. Ale jakmile zahlédl brož s leknínem – bormijskou národní květinou –, co se Tari hrdě skvěla na hrudi, chtěl osočit ji.

Bormijci vždycky měli nálepku přívrženců.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se a snažila jsem v hlase potlačit příkrost.

Napřímil se. „Byron, má paní.“

„Byron.“ Ve jménech je síla a to jeho jsem vyslovila, jako bych ho už nikdy neměla zapomenout. „Jsi tu nový?“

„Ano, paní. Než jsem se dostal do Vereenu, cvičil jsem se u královské gardy.“

Královská garda. S tím se dalo pracovat.

„Musíš otci odpustit, Byrone. Měl stráž varovat, že tady budu. Mezi všemi těmi přípravami na dnešní bál to musel pustit z hlavy.“

Byron se zamračil. „Tohle byl nápad lorda Herona?“

„Je první den Období růží. Lidé z celého království přicestovali do Vereenu, aby si prohlédli naše proslavené řemeslné umění.“ Naklonila jsem se k němu, jako bych mu svěřovala tajemství. „Tahle ulice je jen kousíček od tržiště. Nechceme odradit kupující.“ Když se Byron stále nezdál přesvědčený, nakrčila jsem nos směrem k Margeiným dveřím. „A už vůbec nechceme být spojováni s těmihle.“

Dělalo se mi z těch slov zle. Dělalo se mi zle z toho, jak se Byronova tvář chápavě uvolnila. Nikdo už ale nezpochybňoval krutost stejně, jako zpochybňoval laskavost.

„Otec si nepřál přitahovat pozornost,“ pokračovala jsem a tasila svoji poslední zbraň. „Bude zděšený, až se doslechne, že jsem tě přiměla opustit post v tak důležitý den.“

Trefa do černého. Jestliže se cvičil v paláci, musel vidět, jaký trest čeká královskou stráž za pochybení. Vereen se hlavnímu městu vůbec nepodobal, to ale Byron nemohl vědět. A opustit své místo, aby obtěžoval lady Vereenu? To bylo prvotřídní pochybení.

Polkl a vypadal tak vyděšeně, že mi ho bylo skoro líto. Pak řekl, jako by dělal laskavost on mně: „Žádný strach, má paní. Nic jeho lordstvu nepovím.“

Odkráčel a mně zmizel úsměv ze rtů, jako bych přestříhla nitky loutce.

„Jak to děláš?“ zamumlala Tari a v tu chvíli jsem zahlédla pohyb v Lidiině domě přes ulici. Záclony se zavlnily, jak Lidie ucukla.

„Lidie nás nahlásila,“ prohlásila jsem ploše. Lidie s Marge byly nejlepší kamarádky, tak jako já s Tari. Teď Lidie odmítla dopřát Marge důstojnost v podobě neoznačených dveří.

Ze všech zbabělců na téhle ulici byla ona ten nejhorší.

„Bojí se,“ odtušila Tari. „Všichni se bojí. To neznamená, že jim na tom nezáleží.“

Chtěla jsem na ni začít křičet. Choulit se pod stolem, nechat se vytáhnout z úkrytu, cítit, jak člověku rvou zub z dásně – to byl strach.

Ale zarazila jsem se. Tari neměla přízrak. Nechápala, co to znamená, doopravdy se bát. Mohla mě podporovat, strachovat se o mě, ale jen já sama jsem cítila neustálý šum obav, že mě Lovci mohou kdykoli sprovdit ze světa. Kdyby objevili můj přízrak, nepřimhouřili by laskavě oči a zcela určitě by mě neušetřili.

Rod Lovců musel koneckonců zůstat neposkrvněný.

A já byla trnem na jejich rodokmenu.

2. KAPITOLA

Domů jsem šla raději postranními uličkami, abych se vyhnula ru-
chu tržiště, a krčila jsem se za každým rohem, jak se patřilo na zlo-
čince, jako jsem já. Byron sice moji nechutnou výmluvu spolkl, jenže
Lidie všechno viděla a moje doutnající rozhořčení postupně chladlo
v pochyby.

Nikdy svoji schopnost nikomu neukazuj, učil mě vždycky táta. *Nikdy
jim nedávej důvod, aby si tě všimli*. A co jsem udělala? Veřejně jsem
poničila Znamení Lovců a pak jsem se nevysvětlitelným způsobem
dobykla do zamčených dveří. To už jsem rovnou mohla na náměstí
strhnout růžový prapor s nápisem Šťastné Období růží! a mávat s ním
nad hlavou.

Byla jsem hloupá. Nezodpovědná. Ale i přes bublající úzkost jsem
věděla, že to bylo správné.

Někteří věřili, že Lovci jsou potomky bájných čarostrůjců z pradáv-
ných dob, jediných, kteří dovedli vyčenichat nadpřirozenou sílu jako
lovečtí psi – a dokonce dokázali využívat jistou formu této síly k ukutí
nezničitelných předmětů.

Táta znal pravdu. Jeho dnes již zesnulá matka, Lovkyně, se přivdala
mezi šlechtu a zděděný titul tátu uchránil od povinnosti společně se
zbytkem početné rodiny Capewellů vraždit čaromocné. Stal se kvůli
tomu v jejich očích vyvrhelem a terčem opovržení i závisti, i přesto se
však dozvěděl, jak Lovci doopravdy nachází své cíle. Rodině v žilách
nekolovala ani kapka čarostrojné krve, vlastnila ovšem čarostrojný
kompas.

Kompas, který ukazoval k čaromocným, a odděloval je tak od plnokrevných jako plevy od zrna.

Představa takového předmětu mě vždycky děsila – od té doby, co Lovů přibýlo, však můj strach ještě zesílil. Stála za oním nárůstem sadistická znučenost, nebo se jednalo o pokyn mladého krále, který potřeboval upevnit svou moc? A co bylo nejdůležitější, ustane to zase?

Žadonila jsem, aby táta dostal z Capewellů nějaké odpovědi, ale zatvářil se tak ztrápeně, že už jsem to podruhé nezkoušela.

A teď byla Marge mrtvá. Zavražděná týmiž lidmi, kteří tátovi poslali předčasný kondolenční dopis, když mě jako malou schvátila modravá horečka. Týmiž lidmi, kteří k němu mluvili, jako by si nezasloužil ani polovinu prostoru, který zabírá v místnosti.

Táta Capewelly toleroval jen proto, aby se nedívali mým směrem. Věřil, že by je nenapadlo bezdůvodně použít kompas kolem členů vlastní rodiny.

Ale jestli jsem přežila takhle dlouho jen díky svým pokrevním vazbám... jak bych mohla nevyužít svůj čas navíc k tomu, abych z Margeiných dveří smyla to nenávistné znamení?

Narudlá voda mi pomalu zasychala na halence a tvořila na ní tvrdou krustu. Vtrhla jsem do vstupní síně a do nosu mě uhodila vůně sezamových sušenek, které táta opékal každé ráno. Zatímco celý Vereen pohltilo Období růží, naše služebnictvo dobře vědělo, že v našem sídle se mají růží vyvarovat – přestože netušili, proč přesně se mi minulé jaro obrátil žaludek, když mi nová služebná v pokoji naaranžovala vázu.

Dodnes jsem o příčině své averze odmítala mluvit. Nechtěla jsem vysvětlovat temné měsíce, kdy jsem odmítala opustit ložnici a služebné mi pode dveřmi vháněly dovnitř vůni čerstvě upečeného chleba, jen aby mě přiměly něco sníst. Pouze Amarie věděla o té dávné, růžemi prosáklé vzpomínce, které jsem stále nedokázala čelit. Jakožto správkyni domu a jediné služebné, která s námi i žila, se jí táta nebál svěřit jakékoli tajemství.

Jen ona se mi také neostýchala vyhubovat jako malému děcku.

„Já vím, já vím.“ Zasoúpala jsem nohama, když se ke mně vyřítla, světle hnědé vlasy jí poskakovaly v drdolu. „Já to uklidím –“

„Zpátky ven,“ zasyčela a rukama mě odháněla ke dveřím.

Široké schodiště zaskřípalo a já se nemotorně obrátila. Táta měl být touhle dobou v pracovně.

Už jsem měla ruku na klíce, když se ozvalo: „Alisso.“

Hlas měl stejný účinek, jako kdyby mi někdo otočil nožem v ráně.

Garreta jsem neviděla od té doby, co začaly častější Lovy, a přišla jsem si na tohle setkání příliš rozdrásaná. Příliš unavená. Ale když jsem se otočila, věděla jsem, že i přes octové výpary, kvůli kterým jsem cítit jako marináda na maso, působím stejně vyrovnaně a odměřeně jako chlapec scházející ze schodů.

Už to není žádný chlapec, připomněla jsem si. V černé vestě a černém saku, s botami vyleštěnými, až se leskly jako zrcadlo, vypadal Garret Shaw každým coulem přesně jako Capewell, kterým přísahal, že se nikdy nestane. Dlouhé údy a elegantní rysy. Silně opálenou tvář měl pečlivě oholenou. Jedinou upomínkou na jeho dětství byla osm let stará jizva, která mu prosekávala jedno obočí jako prasklina v masce – suvenýr z noci, kdy jsme sebrali tátovu brandy a Garret hlavou trefil kliku.

Nenáviděla jsem na něm tu jizvu víc než cokoli jiného. Pokaždé mi připomněla, jak moc jsme se tu noc nasmáli.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se a automaticky jsem pohledem zapátrala po zbraních, které musel schovávat někde pod tím svým fajnovým oblečením. Zbraních, které proti mně ještě nepoužil, třebaže byl jediným Lovcem, který nepotřeboval kompas, aby věděl, co jsem zač.

Udělala jsem tu chybu, že jsem mu to sama řekla.

„Potřeboval jsem něco projednat s tvým otcem.“ Garret sestoupil z posledního schodu a prohlédl si mě, tmavé obočí se nadzvedlo v chladném pobavení. „Byla sis zaplavat?“

„Malovala jsem.“

„Ty nemaluješ.“

Ne – zatímco táta měl na svědomí přehršel petrolejových obrazů rozvěšených podél mahagonových stěn, já dokázala sotva načrtnout jablko.

„Ty nemáš nic k projednávání s mým otcem,“ opáčila jsem.

Garret semkl rty. Přestože už to Capewellové dávno vzdali, dříve

se tátu snažili přemluvit, aby se přidal k Lovcům, čistě pro ten pocit uspokojení, že by měli na povel vládnoucího lorda. Od táty se jim po každé dostalo stejné odpovědi: ne.

Garret se otočil k Amarie, jejíž oči nervózně přeskakovaly mezi námi. „Dej mi vědět, pokud by Heron naši diskuzi přehodnotil. Ještě před bálem.“

„Amarie od tebe nepřijímá rozkazy,“ řekla jsem.

„To nebyl rozkaz.“ Garret se pousmál. „Jen prosba.“

Přiblížil se ke mně, spona jeho ocelového náramku pableskovala ve slunečním světle. I po sedmi letech jsem se při pohledu na Garretovo přísežné pouto otřásla.

Daradonský zákon sice přísežná pouta stále povoloval, ale považovala se za přežitek. Sloužila jako okov, který mohl sejmut jedině ten, jemuž dotyčný složil přísahu. A pokud nositel přísahu bez povolení porušil – či poškodil pouto –, zákon nařizoval, aby mu v zápěstí ruku usekli.

Garret byl jediný Lovec, který pouto nosil. Zřejmě protože se jako jediný do role Lovce nenarodil.

Garretovi skuteční rodiče zemřeli během Starlingského povstání, kdy čaromocní vzbouřenci napadli plnorozené v hrůzostrašném pokusu vyrovnat účty co do míry páchaného násilí. Wray Capewell, tátův bratranec, Garretovy rodiče dobře znal a vychoval jejich sirotka v rodině Lovců. Nechoval se ke Garretovi o nic hůř – ale rozhodně ani o nic lépe – než k houfu malých Capewellů řádících v rodinném panství.

Ted' se přede mnou Garret zastavil, v očích tentýž tvrdý pohled jako posledních sedm let – tedy od té doby, co si ho Lovci svým vlivem vybrousili k obrazu svému.

Od té doby, co si je vybral místo mě.

Stála jsem bez hnutí, když se kolem mě natáhl po klice. Potom, protože jsem pořád ještě cítila fantomový otisk Margeina zubu a protože jsem se chtěla trýznit dalším důvodem, proč ho nenávidět, jsem se zeptala: „Byl jsi poslední dobou ve městě?“

Garret se zastavil, ruku nataženou za mě, vážný obličej jen kousíček nad mým. Jeho teplý dech mě zašimral na tváři, když přimhouřil oči a odpověděl: „Už týdný ne.“

Byl to jistý zmatený podtón v jeho hlase, co mě přimělo mu uvěřit. A přestože mezi námi jeho odpověď nic nezměnila – přestože zabil bezpočet jiných čaromocných –, ucítila jsem bodnutí úlevy, že to nebyl on, kdo zabil moji kamarádku.

Pak si mě prohlédl od hlavy k patě a pohled se mu zastavil na mých rudou barvou potřísněných prstech. Ztuhla jsem. „Dej si pozor, ať tě nikdo nevidí,“ pronesl opatrně, „když... maluješ.“

Pak se kolem mě prosmýkl a já se po něm vztekle podívala a pramínkem přízraku jsem za ním zabouchla dveře.

„Osypeš se,“ zamumlala jsem z vršku hlavního schodiště, obklopená oblakem horka a parfému.

Táta se škrábal na hrudi celou hodinovou cestu do hlavního města Henthornu. Nevyčítala jsem mu to. Návštěvy města pokoušely nervy nás obou. Ale táta dával svou úzkost až moc najevo.

A dvořanům nic neunikne.

Kroužili v saténovém moři pod námi a hudba i smích proudily stejně volně jako šumivé víno. Růže se vinuly po mramorových sloupech, rašily mezi klenutými chodbami jako boláky a ronily okvětní lístky na králův trůn. Nad pódiem se třpytily stříbrné znaky pěti daradonských provincií: kapr Avanfordu, pšeničný klas Creaku, meč vojáků z Parrey a kniha učenců z Dawningu a nakonec, přímo uprostřed, prsten s drahokamy jako symbol řemeslníků z Vereenu.

„Aspoň mají citronové koláčky.“ Pokývla jsem směrem ke stolu se zákusky, kde stál roh hojnosti z listového těsta přetékaný pocukrovanými dortíčky, švestkami nakládanými v brandy a lanýži s pistáciovou polevou. Ale citronové koláčky z pšeničné krupice – mé oblíbené –, které člověk obvykle našel jen ve vereenských pekárnách, byly novým přírůstkem. „Jak hrozná může být jedna noc s citronovým koláčkem v ruce?“

„Nepokoušej bohy,“ zabručel táta.

„Bohy citronové koláčky nezajímají. Teď se přestaň škrábat a buď rád, že nevypadáš, jako bys patřil na talíř tamhle vedle nich.“

Táta si mě změřil pohledem a ošil se. Vyšňořila jsem se na večer podle henthornské módy, nabírané růžové rukávy mi spadaly v hlu-

bokém oblouku z ramen, pas nad širokými saténovými sukněmi mi svíral korzet. Připomínala jsem chodící sněhovou pusinku – a pečlivě vyčesané vlasy už byly jen čokoládový krém na vršku.

„To sis na sebe nemusela brát,“ řekl.

„Abych si nechala uniknout šanci zakopnout cestou na parket o vlastní sukně? Doufala jsem, že s sebou třeba strhnu i pár dalších.“

Tátovy rty sebou stěží pobaveně cukly. Působil dneska nebyvale podrážděně. Období růží u dvora platilo za každoroční společenskou událost – během níž si dvořané užívali dostatek zábavy, drbů a honosného jídla, aby se pak na chladnější měsíce uložili k zimnímu spánku –, původ ovšem mělo ve formálnější tradici, která stále zůstávala pevně zakořeněná.

Každý dvořan se během svého osmnáctého Období účastnil závěrečného ceremoniálu, během nějž přísahal věnost vládnoucímu monarchovi. Třebaže se přítomnost vyžadovala jen během první a poslední noci Období, osmnáctiletým dvořanům se doporučovalo – či spíše se od nich očekávalo –, že oněch šest týdnů před ceremoniálem poprvé stráví u dvora.

A letos nastalo mé osmnácté Období.

Říkala jsem tátovi, že šest týdnů u dvora zvládnou, ale byl neoblomný. Poslat svoji čaromocnou dceru žít do paláce by bylo jako poslat laň do vlčího doupěte a on nebude klidně spát, dokud týdny Období růží neodvadnou z kalendáře.

A dneska, kdy byly slavnosti v plném rozkvětu, si div nepropotil frak.

Vzala jsem ho za vlhkou ruku a stiskla ji. „Narovnej záda. Zdvihni bradu. A u všech bohů, vyhni se Rupertovi, když pije. Minulý rok vydechl kousek od svičky a sežehl mi obočí.“

Tentokrát se táta přece jen slabě usmál. Pak mě letmo pohladil po tváři. „Holčičko moje, co bych si bez tebe počal?“

Ucítila jsem náhlé bodnutí viny. Zhroutil by se, kdyby si všiml zbytků rudé barvy, která mi ulpěla za nehty.

Poněkud nuceně jsem úsměv opětovala a pak jsem po jeho boku sestoupala schody, jedna sněhová pusinka vplouvající mezi další na bílý tácek v podobě tanečního parketu. Zalil mě pach růží a stáhl mi

žaludek. Rychle jsem si čichla k citrusovo-levandulovému parfému na zápěstí. Tenhle trik mě naučila Tari na klinice své mámy a nevolnost tak jako vždycky ustoupila.

Vmžiku se ale vrátila o to silnější, když jsem si všimla, jak davem sviští slámově žluté vlasy Briar Capewellové.

Táta se nenápadně postavil mezi nás.

On a Briar byli bratranec a sestřenice z matčiny strany, a zatímco my s tátou zdědili většinu rysů z painovské strany rodiny – husté obočí, olivovou pleť, tmavé řasy rámuující zádumčivé, mandlově hnědé oči –, Briar se honosila sošnou postavou v krémových a zlatých odstínech. Dnes jí ale vysoké lícni kosti rudě plápolaly zlostí. Překřížená ramínka broskvových šatů se jí s každým rozčileným dupnutím posouvala a hrozilo, že odhalí Znamení Lovců, které měla vytetované nad srdcem.

Vzporná volba oděvu.

Koruna Lovcům zakazovala odhalit svou pravou identitu – popravčí bez tváře prý vzbuzovali větší strach. Briar Capewellová, hlava lovecké rodiny, ale nenáviděla onu bezmoc anonymity. Když stála v lovecké masce nad tělem čaromocného, byla ztělesněním hrůzy.

Ale takhle mezi šlechtou, převlečená za obchodnici, připomínala trpký kus citronu v lidské podobě.

„Loď zakotvila dnes ráno, Herone,“ oznámila a zastavila se před námi. „Věděl jsi o tom?“

„Taky ti přeji hezký den, Briar,“ zamumlal táta.

„Připravili velvyslanecké komnaty.“ Hrubě se zasmála. „Měli připravit spíš žalář.“

Zamračila jsem se na tátu. „On je tu velvyslanec?“

Táta zaváhal, zdálo se, jako by se podivně zdráhal přede mnou promluvit.

Briar se chopila slova: „Jeho Veličenstvo na Období růží hostí velvyslance z Ansory.“

Musela jsem se snažit, abych ovládla svůj výraz. Ansora, říše za mořem ovládaná čaromocnými, se vždycky zdála být jen jakousi iluzí mihotající se na západním okraji mapy. Moře obklopující Ansoru bylo kvůli probíhajícímu konfliktu s Orrenem, sousedním králov-

stvím, takřka neprostupné, ansorská pevnina se však těšila bohaté kultuře a prosperitě, ráj stejným dílem pro čaromocné i plnorozené.

A jeden z jejich velvyslanců přicestoval sem?

„Král ho měl odmítnout,“ spustila Briar a splaskla moji představu jako mýdlovou bublinu. „Copak si neuvědomuje, jaký je to risk?“ Dlouhala si do záděrky u nehtu, nezvykle roztěkaná. „Jsi vládnoucí lord. K čemu je ti vliv u dvora, když ho nevyužíváš?“

„Není v mém zájmu ovlivňovat králova politická rozhodnutí,“ odvětil táta.

Briar stiskla rty. „Ten čaromocný si tady bude moct dělat, co se mu zlíbí. Co když lapí do spárů tvoji půvabnou dceru?“

Táta ztuhl, ale přízrak už se ve mně probudil. Není divu, že Briar vypadala tak nesvá.

„Velvyslanec je čaromocný?“ zeptala jsem se se zatajeným dechem. „Je to jisté?“

„Ne,“ řekl táta, hlas ještě plošší než výraz. Nejspíš proto si tu zprávu nechával pro sebe. Nechtěl ve mně vzbuzovat zájem, naději. Jistě věděl, jak moc si přeju potkat dalšího čaromocného.

A stejně tak věděl, jak nebezpečné by to mohlo být.

„Všechno, co víme, je,“ pokračoval, „že Ansořané požádali o pozvání na letošní Období. O jejich císařovně je známo, že dokáže být nebyvale krutá, cítí-li se dotčena, a náš král si přál zachovat mezinárodní vztahy.“

„S touhle havětí?“ vyprskla Briar.

Táta sebou cukl a já málem také. Způsob, jakým většina lidí vyslovovala slovo čaromocný, býval většinou urážkou sám o sobě. Teď jsem si ale představila, jak Briar plive slovo *havět* směrem k Marge, a musela jsem se zhluboka nadechnout, abych uklidnila vzpouzející se přízrak.

Říkalo se, že přízrak je přirozeným prodloužením fyziologie čaromocného – koncentrace síly nejen řízené jeho vůlí, nýbrž pevně propojené s podvědomím. S jeho nejniternějšími pudy.

Přesně proto se v tu chvíli přízrak trásl mou chutí popadnout Briar za vlasy a švihnout s ní.

„Hádám, že ty znáš havět líp než kdokoli jiný,“ řekla jsem a po krku se mi dralo horko, „po tolika letech, co u dvora sbíráš zbytky.“

„Alisso,“ pronesl táta varovně a posunul se ještě víc mezi nás. Provo-
kovat Lovce bylo přesně to, co bych neměla dělat.

Briar se ale i přes rozrušení zdála mírně pobavená. „Tvoje dcera má
s každým rokem ostřejší jazyk, Herone. Měl bys ji naučit, ať ho drží
za těmi pěknými zoubky, než ji dostane do problému.“ Usmála se na
mě a bylo to tu – jediné tajemství, které jsme sdílely, odkapávající do
ticha jako kyselina.

Tohle byl totiž přesně ten samý úsměv, jaký mi věnovala před deseti
lety poté, co mi vlepila facku.

Tehdy jsem byla příliš vystrašená na to, abych o tom pověděla tátovi.
Teď už ale nebyla tou nejhorší stvůrou, již jsem znala.

Otevřela jsem pusu, ale táta promluvil jako první, v obličeji měl ka-
menný výraz. „Zmlkni, Briar.“

Lekla jsem se, ale hrud' se mi dmula pýchou. Táta nikdy neriskoval
spor s Lovci kvůli sobě. Ale za mě se vždycky postavil.

Briar střelila pohledem k tátově stříbrné broži, věnečku květů
penízkovníku – symbolu rodiny Painů. U dvora šperky znamenaly
status. Z každého rohu se třpytily rubíny, pod křišťálovými lust-
ry pomrkávaly smaragdy, z mých vlastních ušních lalůček kanuly
růžové diamanty. I tátova brož se blyštěla tmavomodrými xerylity,
žádanými drahokamy z Vereenu, avšak Briariinou jedinou ozdobou
bylo Znamení Lovců nad srdcem. Tetování, které nesměla ukazo-
vat.

Ve tvářích se jí znovu objevily skvrny – rudé vztekem a dotčením.
„Lorde,“ utrousila s výsměšným podtónem, celý obličej stažený, jako
by snědla něco ohavného. *Vskutku, kus citronu.*

Táta se na mě otočil, oči mu halil stín. „Co kdybys šla najít Carmen?“

Vrhla jsem za Briar zlostný pohled a odešla jsem. Kolem mě burácel
bál, já ale nehledala svou kamarádku. Začala jsem zkoumat každý kus
oblečení, jestli nezahlednu vycházející slunce, insignii Ansory.

Musela jsem najít velvyslance.

Vrátím se sem až na poslední noc Období růží a tou dobou už může
být pryč. Nemohla jsem si nechat utéct jedinou šanci potkat dalšího
čaromocného. Samu sebe bych samozřejmě neprozradila. Navzdory
tátovu strachu jsem nebyla až takhle nezodpovědná. Možná by mi

stačilo jenom vědět o přízraku dalšího čaromocného – to by bylo víc, než jsem měla s Marge.

Spěchala jsem a z očekávání se mi začínala motat hlava, když vtom mi lord Rupert z Creaku políbil klouby na ruce, až mě zalechtal jeho knír, a začal vykládat cosi o vinohradu, který si pořídil v Avanfordu.

„To přece nemyslíš vážně.“ Zlehka jsem nakrčila nos. „Avanfordské víno je příšerně trpké.“

„Trpké?“ Rupert si upravil monokl. „Prosím tě, Fiona si ho nemohla vynachválit, budiž jí země lehká!“

Vnitřně jsem se ošila při zmínce tátovy zesnulé ženy, šlechtičny z Creaku, již jsem nikdy nepoznala, ale jejíž jméno jsem dennodenně zneužívala. Lady Fiona zemřela tak brzy po mém narození, že se tátovi podařilo vydávat ji za moji matku, aniž by vzbudil jakékoli podezření. Kdyby tihle dvořané zjistili, že jsem ve skutečnosti nemanželské dítě z tátovy tajné milostné aféry, chtěli by mi okamžitě sebrat titul.

A kdyby zjistili, že moje opravdová máma byla čaromocná, chtěli by mě mrtvou.

„Ještě z tebe udělám znalkyni, drahoušku,“ pokračoval Rupert. „Pošlu ti jich pár na ochutnání. To tě jistě přiměje změnit názor.“

Celý se nafoukl, jako by právě vyhrál, a já se rychle vytratila, jakmile se k němu přiblížil obchodník z Parrey, aby mu předal bedýnku rumu.

Po dalších dvaceti minutách hledání jsem se sesunula ke stolu se zákusky a kopla do sebe skleničku šumivého vína. Právě jsem zvedala další a prohledávala dav, když se ozval povědomý hlas. „Není tady.“

Garret se posadil vedle mě a já sklenku zase spustila.

„Velvyslanec,“ upřesnil a vědoucím pohledem mi studoval tvář. „Přijde až zítra.“

Naděje ze mě vyprchala stejně rychle, jako se objevila, a zanechala mě prázdnou.

„Tohle je tvoje osmnácté Období.“ Garret se opřel o stůl a upravil si bronzový knoflíček na manžetě. „Během pobytu ho nakonec potkáš.“

„Nebudu tenhle rok zůstat u dvora,“ řekla jsem a samotnou mě překvapil osten v mém hlase. Ještě víc mě překvapilo, že nebyl mířený na Garreta.

Pokaždé když jsem vyvolala přízrak, věděla jsem, že tím tátovi vyrývám do čela další vrásku, vplétám mu další stříbrný pramínek do vlasů. A protože vyvolávání přízraku bylo to nejsobečtější, čeho jsem se nikdy nedokázala vzdát, snažila jsem se mu vyjít vstříc ve všem ostatním. Nenutila jsem ho připustit, že Lovy probíhají častěji. Nenutila jsem ho mluvit o mojí skutečné matce. Dokonce jsem ho nenutila, aby mě pustil během mého osmnáctého Období ke dvoru.

Ale když jsem souhlasila, že zůstanu doma, nevěděla jsem, že se mě snaží udržet pryč od dalšího čaromocného.

„Škoda.“ Garretův letmý, upřímný úsměv mě bodl do žeber. V té chvíli se jeho obličej zdál jemnější. Mladší. „Viděl jsem ten trik, co jsi ušila na Ruperta.“

To Carmen, princezna Daradonu, mě kdysi naučila, jak z Ruperta vymámit dárky. Pak jsem rozlouskla tajemství, jak získat cokoli od kohokoli.

Nikdy člověka nežádej o to, co skutečně chceš – počkej, až ti to nabídne sám.

„Vždycky se ti tu dařilo,“ řekl Garret. „Máš na to dar.“ Ztuhla jsem a čekala, kdy přijde ta urážka. Ale nechal kompliment jen tak viset – neviditelnou ruku nataženou přes propast mezi námi.

Trochu jsem se napřímila. Tu neviditelnou ruku jsem odstrčila. „To se tak stává, když se narodíš mezi šlechtu.“

„To vysvětlí svému otci.“ Pokývl směrem k šerému výklenku a já se celá napjala. Táta většinou tyhle bály trávil kdesi zašitý s Jacomby z Dawningu, svými nejbližšími dvorskými známými. Ale dnes se čím dál víc scvrkával pod Briarínou tirádou. Zřejmě pykal za to, že ji předtím umlčel panstvu na doslech.

Přízrak se ve mně zavrtěl. S dalším výdechem jsem ho nechala proniknout skrz svou odhalenou kůži. Rozvinula jsem jeden pramínek přes chladnou mramorovou podlahu a ucítila jsem hluboko uvnitř příjemné uvolnění. Pak jsem pramínek nastavila jednomu šlechtici pod botu.

Muž klopýtl. A narazil přímo do Briar.

Nenápadně jsem se zasmála.

Garret mě popadl za ruku, jemný úsměv byl ten tam. „Nedělej to.“

„Nedělej co?“ Vyškubla jsem se mu a tvářila se jako nevinność sama. „Nemůžu za to, že je dneska kyselejší než obvykle. I když mě překvapuje, že se stíhá rozčilovat kvůli velvyslanci, když má plné ruce práce se svými nočními pochůzkami.“ Můj hlas zhořkl. „Deset Lovů během dvou měsíců jednoho musí unavit.“

„Nemluv tak nahlas.“

Jak se Briar drápala zpod šlechtice, vybavila jsem si její předchozí upjatý, úzkostlivý výraz. A pochopila jsem, co znamenal.

„Ále,“ vydechla jsem a pochmurně jsem se usmála. „Neříkej mi, že vůdkyně králových Lovců má vážně strach z jednoho malého čaromocného.“

Garret se natáhl po mém víně. „Možná už jsi měla dost.“

Odtáhla jsem se. „Možná bys mi neměl říkat, co mám dělat.“

Už jsem se otáčela, když mě Garret popadl za zápěstí. Přitáhl si mě k sobě a já se zalapáním po dechu klopýtla do prostoru mezi námi. Víno nám vyšplácho na prsty.

„Baví tě to?“ zasyčel. Probodával mě pohledem a já cítila, jak trnu. „Zkoušet, jak daleko můžeš zajít, než –“

„Než co?“ procedila jsem mezi zuby.

Stisk na mém zápěstí zesílil.

Než tě prozradím, čekala jsem, že mi řekne. Než usoudím, že nestojí za to držet tě naživu.

Přízrak se vzpínal a byla jsem jen zlomek sekundy od toho, abych jím po Garretovi šlehla, když mě najednou pustil a sklopil pohled. Do zorného pole se mi vplížila načesaná blondátá hlava a přízrak se pevně schoulil do sebe.

Potom se Jeho Veličenstvo král Erik Vard z Daradonu otázal: „Smím prosit, lady Alisso?“

3. KAPITOLA

Táta mi dřív čítával pohádky – příběhy o urostlých mladých hrdinách, kteří zabíjejí příšery a zachraňují krásné dívky, aniž by jim za celou tu dobu ulpěla na ruku jediná kapka krve.

Krále Erika bohové vytesali po vzoru těchto hrdinů. Tatáž síla a ladnost zpívaly v každém jeho pohybu – vytesaly mu rysy ostré jako břitva a pak je laskavě zjemnily dávkou romantiky, ledově modré oči lemovaly světlé paprskovité řasy a plné rty dovedně balancovaly na hraně opuchlosti, jako by právě okusil opojný polibek nebo se k jednomu chystal.

Ono pohádkové vzezření ovšem pečetily jeho čisté ruce – nikdy nebyly umazané krví, kterou proléval.

Jak mě vedl při tanci – jedna ruka svírající mou a druhá uhnížděná v oblouku mého pasu –, naskákala mi pod jejich chladným dotekem husí kůže. Doufala jsem, že nás táta nevidí. Spatřit mě v králově sevření by bylo peklo pro jeho vyrážku.

„Považoval jsem za svoji povinnost tě zachránit.“ Král Erik se ušklíbl, hlas měl tichý a svůdný. Oděný ve své typické honosné róbě – stříbrem vyšívané modři s pláštěm přes ramena –, se na mihotavém růžovém pozadí tyčil jako sloup. „Vypadala jsi strašlivě dotčená. To byl jeden z těch Briaríňých hochů, že?“

Král nebyl o mnoho starší než Garret, ale věděla jsem, jak to myslí. *Jeden z těch Briaríňých hochů.* Jako by ho stvořila vlastníma rukama.

„Je to tak, Veličenstvo.“

„Doufám, že tě neobtěžoval.“

„Ne víc než obvykle,“ odvětila jsem a okamžitě jsem toho litovala. Erikův pohled se totiž zafixoval za moje rameno, zaměřil cíl.

Nevěděla jsem, co přesně mě přimělo škobrtnout a zabořit mu podpatek do naleštěné boty. Ale oddychla jsem si, když se jeho ledová pozornost odpoutala od Garreta.

„Omlouvám se,“ řekla jsem. „Moc často netančím.“

Král se usmál, vřelost a tolerance sama. „Ty mi můžeš šlapat na špičky, jak často jen chceš. Zachraňuješ mě od tance s lady Perlou.“ Důvěrně zašeptal: „To je jako tahat po parketu mokrou rybu.“ Předstírala jsem smích a jeho úsměv se ještě zostril. Vypadal spokojenější. „Mám štěstí, že se tento rok přidáš ke dvoru, lady Alisso. Jsem na tvých škobrtavých nohou až příliš závislý, než abych je teď nechal zmizet.“

A je to tady. Od té doby, co jsem dospěla, jsem si už zvykla na Erikovy obdivné pohledy.

Stejně tak jsem si zvykla jeho flirtování odrážet jako dotěrné mouchy.

„Obávám se, že tento rok si Tvoje Veličenstvo bude muset poradit beze mě,“ odvětila jsem a znovu jsem se zasmála. „Přestože si jsem jistá, že tvoje boty mi poděkují.“

Naklonil hlavu jako dravec sršící pozorností. „Tohle je tvoje osmnácté Období, ne snad?“

„Ano, Veličenstvo.“

„Pak předpokládám, že netušíš, jak vzniklo Období růží. Viš, tradice se zrodila, aby umožnila každé nové generaci šlechticů přísahat věrnost Koruně.“

„Ano, Veličenstvo.“ Pořád jsem se usmívala. „Na ceremoniál na konci Období se moc těším.“

„Ale v mezidobí v paláci nezůstaneš?“

„Ne, Veličenstvo.“

Olízl si rty a jeho pokřivený úsměv se zaleskl. „Odpusť, lady Alisso. Začínám se cítit dotčeně a to jsi jistě nezamýšlela.“

Můj přízrak sebou cukl – králův tón byl falešně hravý, ale zazníval v něm temný význam. V dlani, kterou jsem svírala tu jeho, jsem cítila svůj zběsilý tep.

Vždycky se ti tu dařilo, říkal Garret. Dvůr mě vždycky uchracoval – všechny ty intriky a tajemství, slovní přestřelky, ze kterých se můj pří-

zrak chvěl vzrušením. Za jiných okolností bych u dvora zůstala i přes tátovy námitky. Jenže to nebyl dvůr, od čeho se mě snažil udržet.

Byl to král.

„Máme velký dům, Veličenstvo,“ vysvětlovala jsem omluvným hlasem. „Nedokázala bych v něm otce nechat samotného takovou dobu.“

„Beze všeho mu nabídní, ať ti dělá společnost tady.“

„To by se ti nelíbilo, Veličenstvo.“ Další prázdný smích. „Během Období růží máš vereenských šlechticů síně plné až až. Řemeslníci dokážou být pěkná sebranka.“

„Tak proto nezůstáváš? Bojíš se, že mi přeplníte síně?“ Zatočil se mnou do rytmu hudby. Rozvířené sukně mě vychýlily z rovnováhy, ale on si mě přitiskl k sobě – vlk svírající svou kořist. „To jsem si oddech, lady Alisso. Nechal jsem se v představách unést. Už jsem si myslel, že se mi schválně vyhýbáš.“

Na okamžik jsem zaváhala. Pak jsem sklopila oči. Nasadila jsem odvázný, ale rozechvělý úsměv. „Máš mě až příliš dobře přečtenou, Veličenstvo, třebaže to není tvá společnost, které bych se raději vyhnula. Zaslechla jsem, že u dvora tento rok hostíš čaromocného.“

Nakřčil obočí. „Hostím u dvora Ansořana.“

„Nejsou to vesměs čaromocní?“

„V tomto případě na tom nesejde. Jakýkoli tvor by litoval, kdyby nad sebou ztratil kontrolu v mých síních.“

Pod úsměvem jsem zatínala čelist. Pro přízrak bylo údajně přirozené rozpínat se mimo tělo čaromocného – jako když se květina otáčí ke světlu nebo sval touží po protažení. Z toho pramenilo přesvědčení, že přízrak může vykonat přání čaromocného i bez jeho vědomého záměru. Že kvůli této svévolné povaze je přízrak neovladatelný. Nebezpečný.

A protože čaromocní nedokážou tak nepředvídatelnou sílu ovládat, nejsou o nic lepší než divá zvěř.

Proč tedy v království po dvou stech letech vyvražďování na základě popravčího dekretu zrovna teď vítali cizího čaromocného? Jestliže na tomhle nesejde, tak proč museli lidé jako Marge nadále umírat?

„Žádný strach,“ prohlásil Erik jako pravý hrdina. „Ten tvor ti neublíží. A kdyby to snad zkusil,“ znovu mě zatočil a pak si mě pevně přitáhl

zpátky, „kde jinde bys byla víc v bezpečí než přímo tady, po boku svého krále?“ Výmluvně sklonil pohled k mým rtům.

Oněměla jsem. Flirtování bylo běžné. Ale ten pohled znamenal něco nového... Něco, z čeho mi tuhla krev, jak jsem cítila blízkost nebezpečí.

Pomalou, široce se usmál. „Vyplašil jsem tě.“

„Ale ne, Veličenstvo.“ V hrudi, stále přišpendlené k té jeho, mi zběsile bušilo srdce. Musela jsem se zaklonit, abych mu viděla do očí. „Ty bys mě nikdy nevyplašil.“

Už totiž vím, čeho jsi schopný.

Erik se sklonil a já musela bojovat s chutí instinktivně ucuknout. „Mí rádci se přimlouvají za lady Perlu.“ Jeho dech mě zašimral na uchu, prsty měl stále roztažené na mých zádech. „Ale myslím, že přehlédli jinou, o dost lákavější možnost.“

Odtáhl se a mně bylo jasné, co vidí: jak se mi z tváře vytratila barva, jako by skanula z plátna. Mladý král skutečně hodlal upevnit svou moc nad královstvím.

Protože se zjevně porozhlížel po nevěstě.

„Pověz mi, lady Alisso.“ Palcem mi sjel po páteři. „Chutnaly ti citronové koláčky?“

Hlavu jsem měla úplně prázdnou. A v tom tichu jsem konečně zaslechla onen šepot. Konečně jsem zpozorovala široký kruh, který jsme naším tancem vytvořili – neviditelnou bariéru, kterou ostatní dvořané nepřekročili, ale probodávali ji ostřížím pohledem.

Oni si rozhodně všimli, co náš tanec znamená. A já ne.

„Veličenstvo.“ Polkla jsem, srdce mi divoce bušilo. „Lichotíte mi, ale –“

„Ale.“ Erik škádlivě mlaskl. „Proč tu větu následuje *ale*?“

Protože nejsem dáma v nesnázích. Jsem jedna z těch tvorů, co tak rád zabíjíš.

Chtělo se mi utéct nebo zvracet – nebo mu zabodnout do krku sponu do vlasů –, ale přesně v tom okamžiku halas tanečního sálu najednou utichl. Přerušili jsme oční kontakt a každý jsme se ohlédl na jinou stranu. Davem se proplétali poslové, a kudy prošli, tam lidé zůstávali stát s otevřenou pusou.

To slovo ke mně doputovalo jako ozvěna bezpočtu hlasů.

Lovci, Lovci, Lovci.

Naskočila mi husí kůže.

Erik, rozptýlený tím zmatkem, povolil sevření a já využila situace a předstírala jsem zakopnutí. Natáhl se, aby mě zachytil, ale už bylo pozdě. Náhlý dav lidí mezi námi vytvořil hradbu a já se jím nechala unášet pryč.

Mačkala jsem se mezi těly a hltala útržky rozhovorů, hlava se mi otáčela ze strany na stranu, jak jsem se snažila najít tátu.

„Prohnali se panstvím.“

„Panský dům!“

Bohové dobří.

Místnost začala být příliš dusná, má kůže příliš napjatá. Pořád ještě jsem na sobě cítila královy dlaně, byla jsem udýchaná a s každým nádechem jsem na jazyku vnímala růže.

Pak se mi kolem ramen ovinula tátova paže a táhla mě skrz dav.

„Panství,“ zajíkla jsem se. *„Amarie –“*

„Ne to naše,“ zaseptal táta. *„Jacombů.“* Podíval se do míst, kde Jacombové od poslů přebírali zprávy, do tváří vytesané zděšení. *„Jejich služebnictvo.“*

Obracel se mi žaludek. Stálé služebnictvo Jacombových čítalo na dva tucty lidí.

„Kolik?“ špitla jsem.

Táta ztěžka polkl a šíje mu ztuhla. *„Všichni.“*

Dva tucty čaromocných. Dva tucty mrtvých.

Utrpení v tátových očích soupeřilo s úlevou – úlevou, která působila ve světle takového masakru obscenně.

Chápala jsem to. Také jsem ji totiž cítila.

„Vezmu ji domů.“ Po boku se mi objevil Garret a úleva se přetavila v hněv.

„Tohle se tě netýká,“ utrhla jsem se na něj.

Jenže táta ho neposlal pryč, jen se mu v očích objevil stín při pohledu na Garretovo přísežné pouto.

„Moc se strachuješ, Herone.“ Garret si stáhl rukáv saka a mdle se pousmál. *„Je se mnou v naprostém bezpečí.“*

Táta se na něj varovně zahleděl. Pak mě políbil na temeno a postrčil mě dopředu. Upadla bych, kdyby mě Garret nechytil za loket.

„Nepotřebuju doprovod –“

„Holčičko, prosím tě.“ Tátův hlas se zachvěl a moje odhodlání bylo to tam. „Já tu musím zůstat. Uvidíme se doma.“

Když mě Garret odváděl ke klenutému východu, vrhla jsem ještě poslední rychlý pohled do tanečního sálu.

Královy oči propátrávaly dav.

4. KAPITOLA

Garreta jsem poprvé potkala jednoho větrného rána, když jeho adoptivní otec Wray Capewell navštívil naše panství. Táta mě poslal hrát si ven, pryč od Lovce. Během skákání do kaluží jsem našla Garreta, jak se zapomenutý třese zimou ve Wrayově lakovaném kočáře. Pozvala jsem ho dovnitř na šálek skořicového mléka, a když mu Wray vynadal, že žebračí jako nějaké dítě z ulice, „omylem“ jsem Wrayovi převrhla horké mléko na kalhoty. Táta mi pak zakázal dezerty na celý týden, ale za ten vděčný úsměv, který se Garretovi mihl na rtech, to stálo. A když jsem mu pak po měsíci pověděla o přízraku, nezaznamenala jsem v jeho údivné reakci ani náznak odsouzení.

Teď mě odsuzoval.

Ostražitě a se semknutými rty sledoval, jak pramínkem přízraku točím máminou mincí, jako by hrozilo, že mu ji vrazím do chrťanu. Mámu ulovili jen pár týdnů po mém narození a tahle mince byla vším, co mi po ní zbylo – lehčí než pravé zlato a naštipnutá po obvodu, jako by do ní kouzl nějaký miniaturní človíček. Garret ji zřejmě poznal anebo prostě nechtěl riskovat, že se dotkne mého nechutného přízraku, protože mi minci nesebral, jak by asi měl.

Manipulovat přízrakem s předměty bylo vždycky nebezpečné. Přestože přízrak, mihotající se jako horký vzduch nad ohněm, jsem viděla jenom já sama, případní přihlížející by spatřili minci drženou ve vzduchu jakousi neviditelnou silou a já bych byla prozrazená. Jenže právě teď, zpocená pod záplavou saténu a se srdcem bušícím rychleji než kola rachotící po vereenských cestách, jsem

potřebovala ten pocit úlevy, který dokázalo poskytnout jediné vyvolání přízraku.

Osmnáct let se mi dařilo zvládat strach a balancovat na ostří nože mezi výčitkami a vděčností. Táta mě vždycky ujišťoval, že lovecký kompas dokáže zaměřit čaromocné jen na určitou vzdálenost a v mé přítomnosti Capewellové nemají důvod jej použít. Dokud budu opatrná, budu v bezpečí. Dnešek ale značil jedenáctý Lov během dvou měsíců a zatím s největším počtem obětí.

Jemný šum obav se mi v hlavě rychle měnil v paniku.

Co otevřelo stavidla tohohle krveprolití po dvou stech letech, kdy jim stačily kapky? Cílili Capewellové konečně na poslední čaromocné v Daradonu? Nechtěla jsem, aby táta kdy zažil tu bolest, přežít vlastní dítě. Ale jestli budou Lovy pokračovat tímhle tempem...

Opravdu jsem měla tolik času, kolik bych ráda věřila?

Mámina mince se roztočila rychleji a Garret v klíně sevřel ruce v pěsti. Ani on by mě nedokázal ochránit, kdyby mě teď někdo zahlédl. A co víc – nebyla jsem si jistá, jestli by chtěl.

Takže když se přiblížil hluk pouličních slavností, pustila jsem minci a silou přízrak stáhla.

Garret vydechl. „Takže Erik se poohlíží, jaké nevěsty jsou k mání.“

„K mání?“ Nervózně jsem se zavrtěla, obličej jsem měla rozpálený a po hodině ve voze už jsem byla jako na trní. „Nejsem pytel zrní. Nesnaží se mě koupit.“

„Vážně ne?“

Otevřela jsem pusku, ale pak jsem si vybavila citronové koláčky a svěsila jsem ramena.

„Všichni viděli, jak se na tebe díval,“ pokračoval Garret. „Budou usilovat o tvou přízeň.“

„Proto tě dneska Briar poslala k nám na panství? Chce, abych jí pomohla získat přízeň dvořanů?“

Garret poodhrnul závěs a podíval se na náměstí přetékané hudbou, tanečníky a sirupovými koláčky, vše se třpytilo pod baldachýnem s rozvěšenými lucernami. Světlo mu na tváři vykreslilo dlouhý pruh pohyblivých skvrnek. „To není ten důvod, proč jsem k vám přišel.“

Chtěla jsem se začít vyptávat, ale pak jsem si všimla, jak neklidně zakroutil zápěstím pod přísežným poutem. Jako by nemohl vyzradit víc, aniž by porušil slib, který složil, když vstupoval do služeb Capewellů, ať už to bylo cokoli.

Slib, jehož porušení by ho stálo ruku.

Dokodrcali jsme se do ulice s obytnými domy a Garretův pohled se zastavil na rudé šmouze na Margeiných dveřích – na posledním zbytku Znamení Lovců, který se nám s Tari nepodařilo smazat.

„Slyšel jsem, že poslední Lov proběhl poblíž vašeho panství,“ zamumlal. „Nedošlo mi, jak moc blízko.“

Příliš blízko. Hrála jsem si s máminou mincí, přízrak sebou škubal touhou znovu ji roztočit.

„Byla mladá,“ pokračoval Garret. „Neprovdaná. Nikoho po sobě nezanechala.“

„Nikoho, komu by chyběla, chceš říct?“

S kamennou tváří pustil závěs. „Kdyby pojali podezření, že tady žije komunita čaromocných, mohli by to tu propátrat kvůli těm ostatním.“

Oni. Jako by mezi ně sám sebe nepočítal.

Vsunul si pod pouto malíček. Polkl. A pak řekl: „Měla bys strávit osmnácté Období u dvora. V paláci teď budeš v největším bezpečí.“

Vjeli jsme na příjezdovou cestu před naším sídlem a já si posbírala sukně. Nevěděla jsem, jak velkou oblast kompas dokáže pokrýt. Pokud by to sem Lovci přišli znovu prohledat, možná by dosáhl až k mému domovu a teď, když byla Marge pryč, jsem klidně mohla být nejbližší čaromocnou v okolí.

Jenže Garret si pro svůj apel vybral špatnou noc, protože jsem stále měla v živé paměti, jak se po mně pasou královny oči.

„Jestli máš pocit, že jakékoli místo tak blízko krále by se dalo považovat za bezpečné,“ řekla jsem, „tak krále neznáš.“

Ne tak jako já.

Otevřela jsem dveře, dovnitř zavál vítr a Garret mě popadl za paži. Zaváhal, očima přeskakoval mezi mnou a domem.

„Co?“ vyštěkla jsem.

Zamračil se na moje prsty, které svíraly dveře tak pevně, až mi zběhly klouby, a pomalu mě pustil. „Nemusíš skončit jako ona.“

Prízrak zaplál mým hněvem.

„Byla to moje kamarádka.“ Vyklopýtala jsem na příjezdovou cestu.
„A jmenovala se Marge.“

Akorát jsem chtěla zabouchnout dveře, když Garret tiše pronesl:
„Nemyslel jsem tvoji kamarádku.“

Ztuhla jsem a na okamžik jsem přestala dýchat. Nenarážel na zbytky barvy za mými nehty, ale na minci, kterou jsem svírala mezi prsty.

Máminu minci.

Nemusíš skončit jako ona.

Ohlédla jsem se přes rameno. Se všemi těmi nočními muškami, které kolem něj poletovaly jako drobounké kapky deště, by Garret klidně mohl znovu být tím malým klukem, který se zapomenutý třese zimou – kdyby nebylo těch obezřetných očí, těch semknutých rtů. Co si ve mně bude vždycky truchlit nad jeho ztrátou. Ale dnes večer to cosi mlčelo.

„Jestli chceš počkat na tátu,“ řekla jsem a schovala jsem si minci do kapsy, „tak počkáš tady.“

V krutém, převráceném obrazu dne, kdy jsme se potkali, jsem ho nechala na příjezdové cestě sledovat, jak odcházím.

Amarie na mě čekala ve dveřích, kolem ramen jí zářilo teplé světlo.
„A táta?“

„Zůstal v Henthornu,“ odpověděla jsem a zamířila do kuchyně. Spíš než že bych měla hlad, jsem neměla stání, ale to mi přišlo jako dostatečný důvod, proč vyplenit spíž. „Udělal se mi špatně z růží, tak mě přiměl odjet dřív.“

Amarie se o Lovu beztak brzo dozví a já se nedokázala přinutit to říct. Připustit si ten pocit, že se kolem mě pomalu utahuje smyčka.

Její kroky klapaly za mnou. „To s tebou poslal toho kluka?“

„Ano, protože mezi nepřítomným velvyslancem a královou nabídkou k sňatku jsem si nevytrpěla dost.“

Amarie mě popadla za ruku a zastavila mě. Ve vytřeštěných očích se jí odráželo světlo svíci. „Král tě požádal o ruku?“

„Ne napřímo.“ Vzdychna jsem a vyprostila prsty z jejích. „Ale můj náhlý odchod neprojde bez povšimnutí.“

„To se tvému tátovi nebude líbit.“

„Nesmíš mu to říct,“ vyhrkla jsem a okamžitě jsem se za to proklínala. Amarie v našem domě pracovala od svých mladistvých let, s tátou vyrostla a byla mu příliš oddaná, než aby někdy skutečně udržela moje tajemství. „Než se do Henthornu vrátím, Erik už mě dávno pustí z hlavy.“ Ačkoli se můj přízrak kroutil na protest, věděla jsem, že ani šance, že bych mohla potkat velvyslance, nestojí za to, abych zůstávala u dvora. Nic nestálo za královu pozornost.

„Muži jako král Erik nezapomínají, Alisso. Čím déle mu budeš unikat, tím víc tě bude chtít získat.“

Chtěla jsem protestovat – *král je přece vrtkavý, povrchní* –, ale rýhu mezi obočím jí hloubil nefalšovaný strach. Najednou jsem si nedokázala vybavit nic jiného než dychtivost v Erikových očích, když jsem ho odmítala.

Dolehla na mě skutečnost. Odmítla jsem krále Daradonu. A teď jsem pro něj byla výzva, trofejní laň na královském honu. Netoužil nutně přímo po mně. Toužil si přibít moji hlavu na zeď. A kdyby během svého snažení odhalil mé tajemství...

Inu, to přibíjení hlavy by nabralo poněkud doslovnější význam.

„Amarie,“ zašeptala jsem, hrůza ve mně bobtnala, „co mám –“

Sídlem otrásl náraz a sebral mi slova z jazyka. Pak se ozval křik – hlasy jsem nepoznávala. A mezi nimi...

Garret.

Nepřemýšlela jsem. Už jsem běžela k tomu lomozu a řevu a tříštícímu se sklu. Přízrak mi pulzoval tělem, hnal mě chodbami ještě rychleji. Krev mi vřela jediným jménem, jediným cílem. *Garrete, Garrete, Garrete.*

Zaběhla jsem za roh a nabourala do něj. Úleva mě málem srazila k zemi.

Ale Garret mě strkal zpátky, na obličeji jsem cítila jeho horký dech. „Utíkej, Alisso.“ Podíval se na Amarie, která supěla za mnou. „Utíkejte.“

Podívala jsem se Garretovi za rameno a spatřila válečnou sekýru. Čas jako by se zpomalil. Na okamžik neexistovalo nic než to strašlivé dvojité ostří. Nic než mužova pěst v rukavici pevně svírající rukojeť. Nic než hučení v moji hlavě.

Pak mě Garret zatlačil do salonku a čas se opět zrychlil. Zabouchl dveře a přisunul před ně stůl, skřípot mi rozdrnčel zuby.

„Ven zadními dveřmi!“ Smýkl se mnou směrem ke dveřím naproti. A vzápětí se zarazil, když se z průchodu vyplížily tři další postavy. Všechny měly na hlavě kápi a byly obtěžkané zbraněmi, černé masky jim zakrývaly všechno kromě očí.

Roztrásla jsem se.

Opravdu se to dělo. Capewellové mě nakonec odhalili.

Postavy se kradly blíž a a já těžce, překotně oddechovala, scéna jako by vypadla z noční můry. Čekala jsem královsky zdobené uniformy značící příslušnost ke Koruně. Čekala jsem, že i přes masky poznám jednotlivce.

V obou případech jsem se zmýlila. Tyhle Lovce jsem zřejmě nikdy nepotkala, protože jsem v té změti obnošené, vyztužené kůže a bojových nožů nepoznávala vůbec nikoho.

Nikdy se nedozvím, které moje příbuzné vyslali, aby mě zabili.

Garret mě schoval za sebe. „Klid, Alisso.“ Domluví se s nimi – vysvětlí jim, že udělali chybu.

Ale žaludek se mi sevřel, když se příkrčil do bojovné pozice. Jako by věděl, že je nedokáže odradit.

Jako by doufal, že mě místo toho ochrání před jejich ostrím.

Něco narazilo do dveří a otřáslو stolem a přízrak se sytil mojí panikou. Síla se kroutila sama do sebe, zmenšovala se, zatímco postavy se rozptýlily po salonku.

Jedna se postavila ke krbu, kde si Amarie každou noc nahřívala ruce, další k lenošce, mezi jejímiž nohami vykukovaly tátovy papuče. Byly staré a třepila se z nich látka a ve skříni mi seděl nový pár, který jsem tátovi plánovala dát k narozeninám. Najednou jsem chtěla jenom padnout na kolena a prosit – ne o svůj život, ale o chvílku času, abych mohla donést ty papuče, protože tátu nenapadne si je koupit, a až budu pryč, bude mu zima na nohy.

Až budu pryč.

Ta myšlenka se kolem mě ovinula, málem mě udusila. Jak tohle táta přežije? Vráti se domů a na dveřích najde Znamení Lovců a zničí ho to, zabije ho to.